

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 32/2023
22.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Београд, Одред жандармерије из Краљева, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради уплате доприноса, одлучујући поновно о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године, поводом одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 1748/2019 од 16.03.2023. године, у седници већа одржаној 22.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 772/2016 од 05.04.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Филијала Краљево на име тужиоца за период од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на појединачно одређене месечне износе, ближе одређене у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 90.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 772/16 од 05.04.2017. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу

другом изреке пресуде Основног суда у Краљеву П1 772/16 од 05.04.2017. године и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у којем је одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 393/18 од 11.09.2018. године, списи предмета су уступљени Врховном касационом суду на стварну надлежност, ради одлучивања о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2232/2018 од 12.10.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године и пресуда Основног суда у Краљеву П1 772/16 од 05.04.2017. године и одбачена тужба тужиоца.

Одлуком Уставног суда Уж 1748/2019 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 2232/18 од 12.10.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 2232/18 од 18.10.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2048/17 од 11.08.2017. године. Ставом трећим изреке, одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14 – у даљем тексту: ЗПП) ревизија се може изузетно дозволити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду на износе утврђене превоснажном пресудом Основног суда у Краљеву П1 1318/11 од 27.10.2015. године и то за период од 09.12.2008. године до 09.12.2011. године на име неисплаћених додатака на плату по основу прековременог рада, рада ноћу и рада на дане државног и верског празника. О праву тужиоца на уплату доприноса нижестепени судови су одлучили као у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, имајући у виду правни став о надлежности суда за одлучивање о захтеву за уплату доприноса за социјално осигурање (усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године) и о праву на исте.

Сходно томе, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању или престанку радног односа. У конкретном случају тужбени захтев се односи на уплату доприноса, па се дозвољеност ревизије цени на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 04.10.2016. године. Такса на тужбу и првостепену пресуду је одређена у износу од по 2.500,00 динара, што одговара вредности предмета спора од 15.000,00 динара сходно Тарифном броју 1. став 1. тачка 2. из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94 ... 95/18).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о захтеву за чинидбу у парници из радног односа, у којој вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић